

רת

הדרך לוורשה

דרך היסטוריים של ויטוליו בוזק (40), החלה כשיד אלמונית רשמה בפניקס העולה שלו במינכן תחת פרוט הדת: יהודי. כי ויטוליו, שעלה ארצה כיהודי בשנת 1949, נמלך בדעתו לאחר ארבע שנים, גמר אומר לשוב בחזרה לפולין מולדתו. אולם לגבי פקידי השגרירות הפולנית בתל-אביב, שוב לא היתה פולין מולדת לבוזק. חוקי-השבות הישראלי הופך באורח חד-משמעי כל עולה יהודי לישראל לאורח ישראלי.

בוזק מיהר לבית המשפט המחוזי בתל-אביב, הוציא פסק-דין הצהרתי (1760/53), בו נאמר כי "בוזק, יליד רוסה, הינו בן הדת הרומית-קתולית מלידה, וכי כל חייו היה כזה".

הדרך בחזרה למולדת נפתחה שוב. אולם כאן התערב היועץ המשפטי של מדינת ישראל. בוזק חויב לפתע להשיב על אשמה פלילית, כי מסר הצהרה כוזבת בפני בית-דין. לתביעה היתה עזרת חותכת לאשמה זו — תעודת גיור של ויטוליו בוזק ש-הוצאה במתנה הפליטים במינכן, לשם הגיע הנאשם עם אשתו. בהתאם לתעודה זו גוייר בוזק לפני עלותו ארצה, נקרא בשם אברהם בן אברהם.

בוזק הודה באשמה, נידון לשלושה חודשי מאסר. בחודש האחרון למאסרו

דוגמנית מריה אלכסנדר מה שאין לישראליות

הגיע לבוזק בשורת-איוב: היועץ המשפטי הגיש בקשה לבית-המשפט המחוזי לבטל את פסק-הדין ההצהרתי הקודם לפני הוכר בוזק כנוצרי. בית-המשפט נטה לעשות זאת — הדרך לפולין נחסמה שוב בפני הגיור.

החודש, כשדן בית המשפט המחוזי ב-בקשתו של היועץ המשפטי, היתה מונחת לפניו תעודה נוספת. היתה זו תעודה של הכנסיה הקתולית ב-12.58.3, נאמר באותה תעודה, המיר בוזק את דתו היהודית שוב ברוב הקתולית. אברהם בן אברהם הפך שוב לויטוליו בוזק, הפעם באורח חוקי בהחלט.

אופנה

סונית בלי איבי

במקצוע זה — היופי אינו חשוב כל-כך. הגוף כן. אולם גם הנערה בעלת הגוף הנאה ביותר לא תצליח לעבור כדוגמנית, אם לא תחננה גם באישיות, נשיות, בטחון עצמי והליכה נאה. בעלת דעה נמרצת, אך לא-כליכך מקרית זו, הגיעה ארצה לפני ארבעה חודשים לבי-קור פרטי קצר, החליטה להשאר בת "הת-אהבתי בשמי התכלת, בקשמם הלוהטת וכא"

נשים, מסבירה מריה אלכסנדר, דוגמנית לונדונית ידועה, שהספיקה להופיע משך שהותה הקצרה בתצוגות-אופנה רבות, קצרה הצלחה מסחררת.

"האופנה הישראלית ניתנת להשוואה עם זו של פאריס, לונדון או רומא. יש לה קו, איכות ואופי. גם הביצוע הוא מושלם בדרך כלל," טוענת מריה. "לעומת זאת שונים במקצת הנוהג והאווירה מאלה המצויים במרכזי האופנה האירופיים."

באירופה מדגימות הדוגמניות תוך-כדי הליכה קצובה. כאן התבקשה מריה, באחת מתצוגותיה הראשונות, להאיש במהלכה. מס-פרת מריה: "יצאתי אל בין קהל האורחים, המצוטפפים משני עברי המעקה, כשאני צועדת באיטיות. לפתע הרגשתי כי משאני מושך אותי בשמלת. היתה זו אחת השנים שליד המעקה. היא מישמשה את הבד כאילו נמצאה בחנות ושאלה: תגידי, כמה עולה השמלה?"

אדישות קפואה. כל דוגמנית הראויה לשמה יודעת כי עליה להבליט את הבגד אותו היא מדגימה ולא את עצמה. בחני האופנה הגדולים דואגים להתאמה מצטיינת בין אופייה של הדוגמנית לבין הבגד שעליה להדגים. חיוכים והתחנחנות, המיועדים למ-שוך את תשומת לבו של הקהל, לדוגמנית עצמה, או ליצור את הרושם של יציאה מנסה למכור את הקמורה, הם טאבו מוחלט במר-כיו האופנה "גדולים". כן נוצר אותו סגנון הדגמה, בו נשארות פני הדוגמנית קפואות ואדישות, בעוד תשומת לבו של קהל הצו-פים נתונה בבגד המודגם.

כאן ציפתה למריה הפתעה. "מדוע אינך מחייכת?" נשאלה לא פעם עלידי בעלי בתי האופנה המצויגים. הם אפילו ביקשו אותה: "השתדלי קצת. תגי חיוך." מאמציה של מריה להסביר, את מה שיוא מכנה ה"סגנון הגבוה", עלו עד כה בתוהו.

סיפרה מריה השבוע: "עלול להיות שזהו סגנון ישראלי מיוחד. אני מכל מקום טרם הצלחתי להסתגל אליו."

סנונית אחת אינה מביאה את האביב. כנר-אה שיהיה צורך באורחות-מתאורחות נוספות מרכזי האופנה באירופה, כדי שהאופנה הישראלית תזכה בדוגמנות משלה.

פשעים

הזיסה הגדולה

"בנכמ, יצחק עזרא, זכה בהגרלת המל-חה העממי" בישר הגבר השחור שהגיע למערכת מחנה ישראל במכונית הפונטיאק הירוקה. שתי הנשים, אמו ואחותו של הויר-כה המאושר, נאלמו בתדהמה. רק לאחר זמן מה הציעה לו האחות להיכנס לצריף פנימה.

בתוך הצריף הוציא המבשר — שהציג את עצמו כסוכנה של חברת ישליס לכבי-רת ניירות ערך בירושלים — חבילת ניירות מתיקו, דרש משתי הנשים סכום של 20 ל"י לטידורים אחרונים. הנשים מיהרו לגייס את הסכום בין מכריהן, וכו בקבלה חתומה כחוק. "תוך שבוע תקבלו את הכסף," הסי-ביר הסוכן לפני שעזב את המקום במכוניתו.

כשחזר יצחק עזרא מעבודתו, נוכח כי תמורת 20 ל"י ששלמו בנות משפחתו, זכה באיגרת של המלחה העממי. כדי לזכות בסכום המובטח חייב היה עזרא לצפות להגדלה הבאה.

ארבע אגרות למשמר הגבול. לא היתה זו הפעם הראשונה שדויד נחמיה זכה בדמי עמילות חוקית עבור מכירתו לא-כליכך חוקיות של אגרות המלחה הע-ממי. חברת ישליס, אליה הגיעה תלונת עזרא, החליטה, בניגוד לנוהג, להחזיר למת-לונן את דמי האיגרת, שלחה כתב פטורין לסוכנה התרוץ. אולם גם פיטורים אלה לא הניאו את נחמיה מלהמשיך במעשיו. הוא הוציא תעודת סוכן על שם מבר, קצין משוחרר מצבא הקבע, המשיך בהרפתקאות המכירה שלו על פני כל הארץ.

כך, למשל, הצליח נחמיה למכור באותה שיטה ארבע אגרות המלחה העממי לשוטרי משמר הגבול, שלא עמדו על התרמית אלא באיחור, המשיכו לשלם עבור האגרות הקניות גם כשלא הגיעה הזכייה המובטחת. תושבי פרודור ירושלים הכירו את נחמיה מקרוב, לא התלוננו במסורה רק מתוך חשש כי הסוכן הזר, שהיה בעל קשרים בעולם התחתון, יהפוך את זכויותיהם המי-דומות לחבלות ממשיות.

הקצין המשוחרר שעמד עד מתרה על (המשך בעמוד 16)

גורל הבחירות להסתדרות הוכרע בידי גורל עדר זאבים טובל אל הקלפי!

להכניס את הפתקים למעטפות. ומה עם עקרון הסודיות? הקשה עוד תם. "סודיות, סודיות!" לעג לו אחר, "דחוף אותה ל — — —"

מיד הוועקן למקום העסקנים הראשיים מפתח-תקוה, שאילצו את עסקניה-המשנה המקומיים לפנות את הצריף, וההצבעה הח-לה. הבוחר הראשון הגיש את פנקס-החבר ההסתדרותי, קיבל מעטפה, נכנס מאחורי הפרגוד שהפריד את תא-הפתקים מן החדר הגדול, יצא כעבור אל אחד החלונות. מיד הוקפו לתביעת העץ. הבוחר השני צעד אחריו.

השקט היחסי נמשך רק כמה דקות. מן החוץ נשמעה צעקה: "הם מוציאים את הפתקים האחרים! הסדרנים מוציאים את הפתקים שלנו ומשאירים רק פתקים של מפא"י!" היה זה עסקן אחדות-העבודה, שנצ-מד עם חברו אל אחד החלונות. מיד הוקפו השניים. סיפר מאוחר יותר אותו חבר, יצחק עזרא בן ה-26: "ראיתי את עצמי מוקף פתאום על-ידי חבורה שלמה. אני מכיר אר-תם. הם כולם אבאדאיאת של מפא"י, אנשי-אגרוף שלא איכפת להם כלום: המני יחד-קאל, אחיו פאווז, פואד קאום ויוסף עידה. הם לא הוציאו אפילו הגה מהפה. אחד מהם הרים ישר את האגרוף ונתן לי בפרצוף. אחר-כך עוד מכה על העין. הרשפה התחנתה שלי נפצעה ויכולתי לטעום את הדם. מכה חזקה בצלעות אילצה אותי להתכופף קדימה; אגרוף בסנטר יישר אותי מחדש."

גם הרופא מגויים

שכם למחרת בבוקר התחדשה ההצבעה — ואתה התרוצצות-השדים. למפא"י היה יתרון עצום, והיא ניצלה אותו במלואו: כמעט כל אנשי המנגנון ההסתדרותי, העירוני והממשלתי במקום הם אנשיה. עובד לשכת-הסעד, אשר ממנו מקבלים הנצי-רכים את קצבתם החודשית; מוזכר לשכת-העבודה, המחלק את יום-העבודה למובטלי; מוזכר לשכת-המס של ההסתדרות; אפילו רופא קופת-חולים במקום, ד"ר מנשה רח-מה, אשר חיי-התושבים ובריאותם תלויים בו — כולם גוייסו למטע השכנוע או ההפחדה.

יצחק יוסף, 29, פועל בבית-החרושת עול-מית, שבא למרפאה בבוקר הבחירות, כשי-בירו פתק אל ד"ר רחמה, היה צריך לפנות לרופא אחר במרפאה, מאחר וד"ר רחמה נעדר מן המרפאה. הדוקטור עמד אותה שעה בפתח הקלפי, מוקף קבוצת גברתנים, יעץ למצביעים שנכנסו לצריף להצביע "אי". את קבוצת הגברתנים ריכז שפיק מתת-הו, גבר משופם, לבוש חולצה צהובה. הוא שלט על אנשיו ביד ברזל. "אתה, קח את האופניים וראה אם משהו מסתובב (בצרי-פים) פנינים! אתה, סע עם הטקסי — לא

ח צות. בית הועד הפועל של ההסתדרות, בתל-אביב, שרוי כמעט כולו בחושך. רק בשתי הקומות העליונות מוארים החלונות. בחדר מספר 304, בקומה החמישית, יושב מיכאל חדשוני, יושב-ראש איגוד שופ-טי הכדורגל ופקיד הוועד-הפועל. עיניו נערו צות במכשיר הטלפון שלידו. לפניו יושבים עוד חמישה פקידים ופקידה אחת. הם יר-שמו כל מלה שתועבר לחדשוני, מן הקל-פיות ברחבי המדינה. עם סיום מגין הקר-לות בכל קלפי, תתקשר ועדת הקלפי המקור-מית עם חדר 304 ותמסור את התוצאות.

הטלפון מצלצל. "כפר מה? בסדר, מסור, נען? לא נען אין. נען תן... דלית אלי כרמל, אני מוכן. א' 19, מ' 8, צ' 5, ת' 4, פ' 1." ששת העיזורים רושמים בקדחת-נות. הטלפון מצלצל שנית. "כן, מעברת עמישב..."

עמישב — מעברה בתחום שיפוסה של פתח-תקוה. 8000 תושבים בקירוב, כ-2000 בעלי זכות-בחירה להסתדרות.

הקלפי נפתחה במוצאי-שבת, בסימן של התרוממות כללית. הכל התרומם: המוראל, הדיינים, הקולות. אך תפס יושב-ראש הקלפי את מקומו, ולתוך צריף הפה החלוד במרכז המעברה נדחקו עשרות תושבים, שהלהיטות למלא את חובתם הפועלית דחפה אותם במרכז פנימה. הסדרנים, שתפקידם המוגדר הוא להבטיח כי לא תיוצר כל הצטרפות בפנים הקלפי, הדריכו את הקהל הנלהב. דרך החלונות הפתוחים דחפו כמה אנשי רצון-טוב פתקי-בוחר שנשארו את האות "אי". חבורת ילדים הוסיפה לשמחת הכללית, דיך-למה במקלה: "אלף! אלף!"

כל זה היה בניגוד לתקנות הבחירות, הקובעות כי יש לשמור על הסדר וכי אסור לנהל תעמולה כלשהי בתוך הקלפי או בסביבתה המיידית. אולם עסקני ההסתדרות שהתרוצצו מסביב, לא שמו את לבם לקט-נות. הם היו עסוקים מדי בוחסית עוד בוחרים לצריף. אלא היה גם כדאי לשים לב לפירצות. יחזקאל יוסף, למשל, ניצג אחת מסיעות-המיעוט במקום, למד זאת בדרך-הקשה בתמימות רבה צעק: "זה לא בסדר! זה לא בסדר! זאת הופרת חוקת הבחירות!" עובד לשכת הסעד של עמישב, פעיל מפא"י, השתיק אותו במכה. משהו אחר קרע לו את החולצה.

מכות ליד החלון

ל ההפרות הללו של חוקת הבחירות היו כאן וכאפט, לעומת מה שהמתפר-צים ביקשו לעשות. לא היה כמעט איש מהם, שלא החזיק פתק "אי". הם רצו לקבל מועדת הקלפי מעטפות-בוחר, ובאותו מעמד המוני

במרכז עיר העולים אשדודיים, בדח-ציינו תועמלני מפא"י באותיות צרפת-פתח ראשי-המשלה את מטעיה-בחירות-ענקיות את הקריאה: "יחי בן-גוריון!" בעיר זו